

Ups, Pip erori da!

Bazen behin, dozena bat arrautza zeuden Martíren hozkailuan.

Martí 7 urteko mutil jakin-mindu bat da, ikasteko irrikaz.

Arrautza hauek ez ziren inoiz hozkailutik irteten; beti aspertuta zeuden mundua ikustera atera ezin izateaz.

Egun batean, Martí esperimentu baterako materialak prestatzen ari zen, bere eskolak antolatutako zientzia azoka batean parte hartu nahi baitzuen.

Ozpinez betetako edalontzi bat prestatu zuen, baina konturatu zen osagai batzuk falta zitzaizkiola eta erostera joan zen.

Martík edalontzia hozkailuan utzi zuen, eta Pip, Martírekin mundua ikustera lagundu nahi zuen arrautza ausart bat, nahitaez erori zen, baina edalontzian bertan lurreratu zen!

“Glug, glug… zer da hau?” esan zuen Pipek, beldurtuta.

Ozpina bere oskola kilikatzen hasi zen. Pip beldurtuta zegoen.

“Ezin dut atera! Ez dut hankarik! Ez dut eskurik!” oihu egin zuen.

Bi egun igaro ziren. Sukaldea isilik zegoen; burbuilak bakarrik entzuten ziren... glug, glug, glug.

Ez zuen minik egin; burbuila-bainu bat bezala zen!

Pip bakarrik sentitu zen. Beste arrautzei buruz pentsatu zuen, bere lagunei buruz.

Pixkanaka, zerbait arraroa nabaritu zuen. Bere oskola ez zen gehiago gogorra. Biguna zen, kautxua bezala.

“Zer gertatzen ari zait?” galdetu zion bere buruari.

Martí iritsi zenean, edalontzia ikusi zuen.

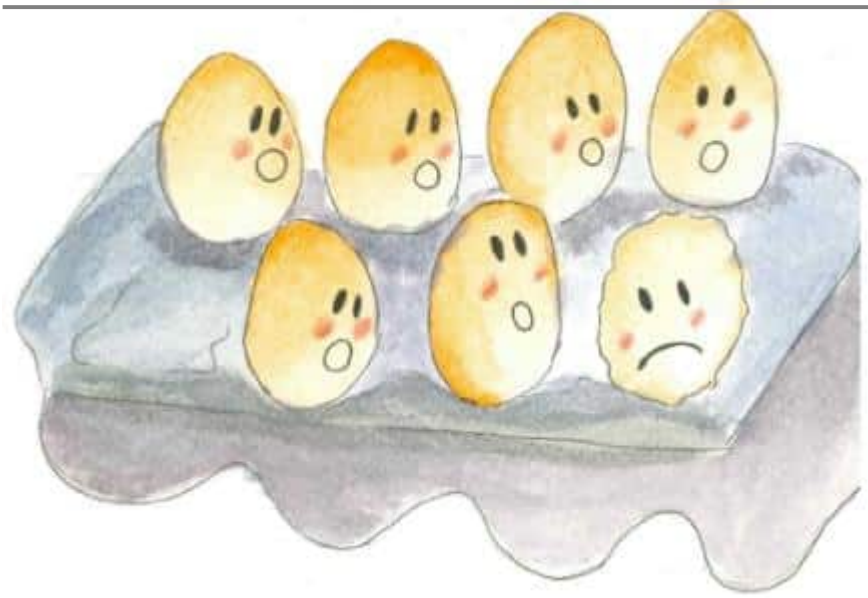
“Ai! Arrautza bat ozpinaren barruan!” esan zuen, harrituta.

Oso kontu handiz, atera eta urarekin garbitu zuen.

Pipek ez zuen jada oskola gogorrik. Gardena zen. Barruan zegoenaren zati bat ikus zitekeen!

Martík arrautza-kaxan sartu zuen berriro, beste arrautzekin batera.

“Begira iezaiozu! Arraroa da!”

“Ez du oskolarik!”

“Plastikoa dirudi!” xuxurlatu zuen arrautzetako batek.

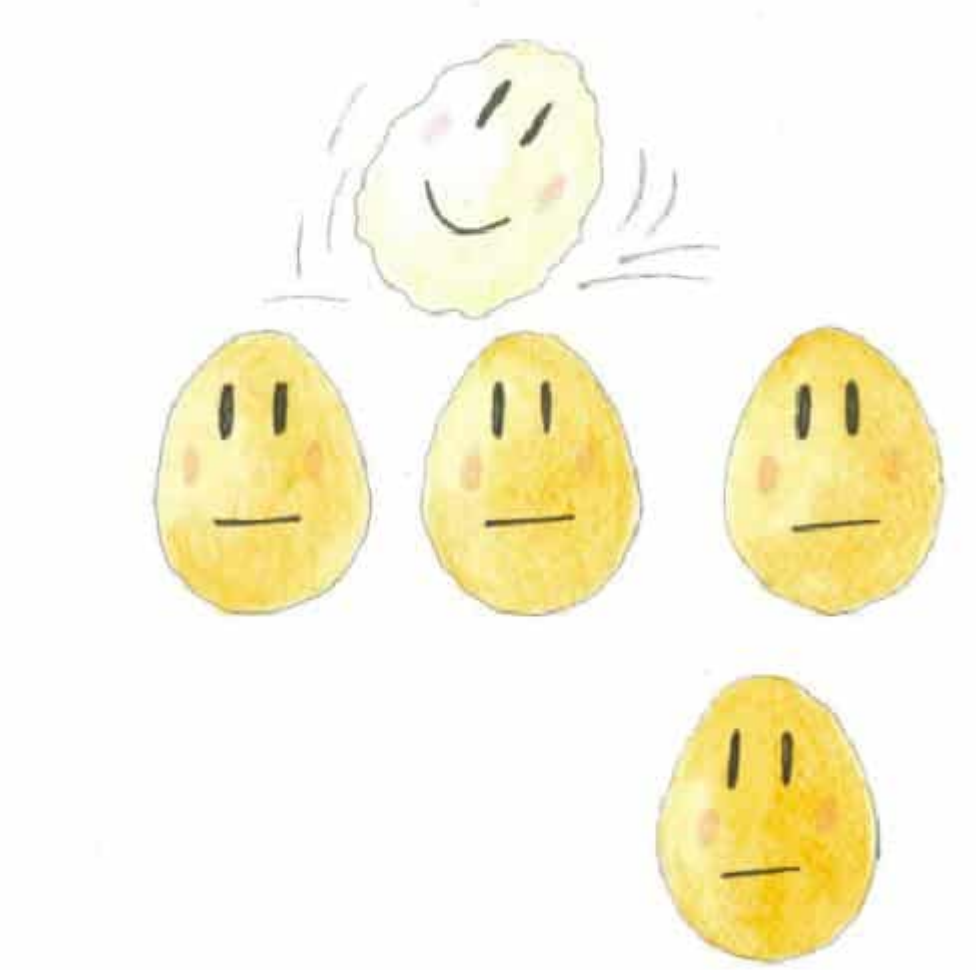
Pip triste zegoen; lehen bezala egon nahi zuen.

Baina bat-batean, mugitzen saiatzean... nahi gabe jauzi txiki bat eman zuen.

Eta...

Boing! Boing...

Arrautza guztiak isildu eta harriduraz begiratu zuten.

Boing! Boing!

Jauzi egin zezakeen!

Beste arrautzek ezin zuten, baina berak bai.

Istorio horretan, Pipek gutxi jauzi egiten zuen hautsi gabe; hala ere, bere mintza hauskorra zen.

Ozpineko azido azetikoak oskolaren kaltzio karbonatoarekin erreakzionatu eta oskola disolbatu zuen. Barruko mintz malgu eta delikatua geratu zen: horregatik zuen Pipek beste itxura bat.

Orain arrautzek ez zuten gehiago barre egiten.

—Nola egin duzu?—galdetu zuten.

Pipek edalontziaren barruan gertatu zitzaion guztia azaldu zuen. Burbuilak, beldurra, orduak bakarrik, oskola kendu zion ozpina…

—Nik ere ozpinera joan nahi dut!—esan zuen arrautza batek.

—Nik ere bai!—esan zuten besteek.

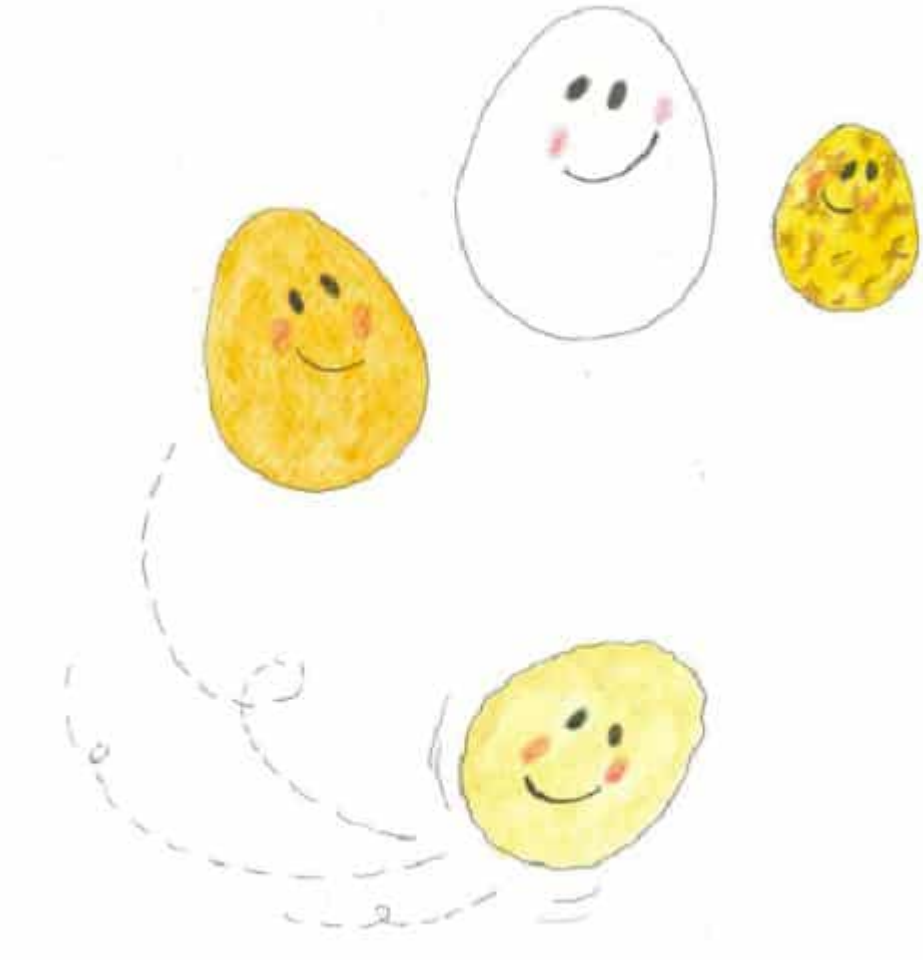
Pipek une batez pentsatu zuen.

—Ez da dena dibertigarria izan —esan zuen leunki—. Beldurtuta egon naiz. Bakarrik sentitu naiz, eta nahi gabe aldatu naiz.

Arrautzek hitz egiteari utzi zioten.

Pipek jarraitu zuen.

—Desberdina izatea ez da txarra. Baina ez duzu aldatu behar beste norbait bezalakoa izateko.

Arrautzak konturatu ziren pentsatu gabe barre egin zutela.

—Barkatu, Pip—esan zuten.

Egun hartatik aurrera, inork ez zuen inorekin barre egin gehiago. Arrautza bakoitza desberdina zen: batzuk handiagoak, batzuk txikiagoak, batzuk zuriak, batzuk marroiak...

Eta Pipek, saltoka zekien arrautza garden hark, ikasi zuen batzuetan desberdin egiten gaituzten gauzek berezi ere egiten gaituztela.

Eta inoiz sukaldean “boing” txiki bat entzuten baduzu, agian Pipek jauzi zoriontsu bat egiten ari dela da!

Idatzia:
Nerea Rosell, Carla Moriche, Samuel Román eta Judit Rovira

Vic Institutua

Kimika Saila

2025-2026 Ikasturtea

QUD0 Analisi eta Kalitate Kontrolerako Laborategia

Esker onak:

Dibuixem Manlleu talde artistikoa eta Glòria Llobet eta Assumpta Torrents.